

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl samosoudcem Mgr. Josefem Strakou ve věci

žalobce: **P. S.**
bytem x
zastoupený advokátem JUDr. Radkem Bechyněm
sídlem Legerova 148, 280 02 Kolín

proti
žalovanému: **Krajský úřad Středočeského kraje**
sídlem Zborovská 81/11, 150 21 Praha 5

o **žalobě proti rozhodnutí žalovaného** ze dne 20. 8. 2020,
č. j. 163510/2019/KUSK/OLPPŘ/ ZAV,

takto:

- I. **Žaloba se zamítá.**
- II. **Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

Odůvodnění:

I. Vymezení věci a obsah podání účastníků

1. Žalobce se domáhá zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí, jímž žalovaný částečně změnil rozhodnutí Městského úřadu Sedlčany (dále jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 20. 11. 2019, č. j. OD/3982/2019-17-Hof (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“). Prvostupňovým rozhodnutím byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bodu 7 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), ve znění

Shodu s prvopisem potvrzuje: Z. V.

zákona č. 285/2018 Sb. (dále jen „zákon o silničním provozu“), kterého se měl dopustit tím, že dne 9. 2. 2019 ve 21:25 hodin na 49,5 km silnice č. II/121 ve směru od obce Sedlec-Prčice na osadu Loudilka při řízení motorového vozidla tovární značky Volvo XC90, registrační značky x, předjížděl vozidlo v případech, kdy to bylo obecnou úpravou provozu na pozemních komunikacích zakázáno, jelikož při předjíždění ohrozil protijedoucího řidiče a ostatní účastníky silničního provozu. Za uvedené jednání uložil správní orgán I. stupně žalobci správní trest pokuty ve výši 7 000 Kč a zákazu činnosti spočívajícího v zákazu řízení motorových vozidel na dobu 6 měsíců. Žalobci byla dále uložena povinnost uhradit náklady správního řízení ve výši 1 000 Kč. Žalovaným provedená změna prvostupňového rozhodnutí spočívala v částečném právním překvalifikování, kdy ustanovení upravující porušenou právní povinnost změnil na § 17 odst. 5 písm. c) zákona o silničním provozu, a dále ve snížení správního trestu pokuty na částku 5 000 Kč. Ve zbývajícím rozsahu žalovaný prvostupňové rozhodnutí potvrdil.

2. Žalobce v žalobě předně namítá, že správní orgány chybně zjistily skutkový stav věci a dostatečně neprokázaly, že byly naplněny formální znaky přestupku. Podle žalobce stojí popis situace ze strany zasahujících policistů pouze na domněnkách a pocitech. Žalobce upozorňuje, že podle policistů nedošlo k ohrožení ostatních účastníků provozu, jelikož existoval prostor pro bezpečné předjíždění. Závěr, že protijedoucí vozidlo muselo zastavit a že žalobce chtěl předjet celou kolonu, není podle žalobce nijak podložený.
3. Žalobce dále namítá, že správní orgány dostatečně neodůvodnily výměru uloženého správního trestu, zejména pokuty. Žalobce má za to, že s ohledem na nedbalostní zavinění není uložena pokuta přiměřená povaze věci.
4. Žalobce rovněž namítá, že nebylo nijak prokázáno naplnění materiálního znaku přestupku. Žalobce upozorňuje, že v napadeném rozhodnutí není blíže uvedeno, koho měl svým jednáním ohrozit. Žalobce nesouhlasí se závěrem, že naplněním formálních znaků skutkové podstaty přestupku došlo i k naplnění jeho materiálního znaku. V tomto směru žalobce odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu (dále jen „NSS“) ze dne 14. 12. 2009, č. j. 5 As 104/2008 - 45, č. 2011/2010 Sb. NSS. Žalobce dále namítá, že pro posouzení materiálního znaku přestupku muselo být zjištěno přesné místo spáchání přestupku. Žalobce poukazuje na významné skutečnosti (nespáchání nehody, jízda dle platných předpisů), které zpochybňují společenskou nebezpečnost jeho činu.
5. Žalovaný s podanou žalobou nesouhlasí a navrhuje její zamítnutí. Ve vyjádření k žalobě uvádí, že skutkový stav věci byl dostatečně zjištěn mj. záznamem z přední kamery policejního vozidla a výpovědí žalobce. Žalovaný dále upozorňuje, že žalobci byla uložena pokuta na dolní hranici zákonné sazby. Žalovaný rovněž upozorňuje na žalobcovo hrubé jednání v řízení před správním orgánem I. stupně. Podle žalovaného byl dostatečně odůvodněn materiální znak přestupku spočívající v ohrožení veřejného zájmu na bezpečnosti silničního provozu. Závěrem žalovaný navrhuje, aby byla žalobci uložena povinnost náhrady nákladů řízení.

II. Splnění procesních podmínek a rozsah soudního přezkumu

6. Soud ověřil, že žaloba byla podána včas, osobou k tomu oprávněnou, po vyčerpání řádných opravných prostředků a splňuje všechny formální náležitosti na ni kladené. Soud vycházel při přezkumu žalobou napadeného rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného (§ 75 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní

řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“)], přičemž napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích uplatněných žalobních bodů, jimiž je vázán (§ 75 odst. 2 věta první s. ř. s.).

7. Soud rozhodoval bez nařízení jednání, jelikož účastníci ani na výzvu soudu nesdělili, že by s tímto postupem nesouhlasili (§ 51 odst. 1 věta druhá s. ř. s.). Soud nepovažoval za nezbytné nařizovat jednání, neboť veškeré rozhodné skutečnosti bylo možno zjistit z obsahu správního spisu. Vady, k nimž by bylo nutné přihlédnout z moci úřední, soud neshledal.

III. Skutková zjištění ze správního spisu

8. Ze správního spisu zjistil soud následující pro věc relevantní skutečnosti:
9. Správní orgán I. stupně obdržel dne 25. 2. 2019 oznámení o podezření ze spáchání přestupku, kterého se měl žalobce dopustit tím, že dne 9. 2. 2019 ve 21:25 hodin mezi 49,5 km a 50 km silnice č. II/121 ve směru od obce Sedlec-Prčice na osadu Loudilka při řízení motorového vozidla v nepřehledných zatáčkách ve stoupání předjel nejprve kolonu vozidel a následně autobus, přičemž při předjíždění ohrozil protijedoucí vozidlo, které muselo náhle snížit rychlost jízdy, aby nedošlo ke střetu, a současně ohrozil předjížděná vozidla, která musela brzdit, aby se žalobce mohl zařadit do svého jízdního pruhu. Přílohou oznámení jsou obrazové záznamy pořízené palubní kamerou, která byla umístěna za čelním sklem policejního vozidla.
10. Správní orgán I. stupně následně žalobci oznámil zahájení přestupkového řízení a předvolal ho k ústnímu jednání. Při výslechu žalobce vypověděl, že po předmětné silnici jel opakovaně a díky navigaci viděl, jak silnice vypadá. Kolona za autobusem jela mezi 40 km.h⁻¹ a 50 km.h⁻¹ v místě s nejvyšší dovolenou rychlostí 90 km.h⁻¹. Žalobce dále vypověděl, že kolonu nechtěl zbytečně rozšiřovat, a když před sebou viděl mezeru pro bezpečné předjetí, rozhodl se jedno až dvě vozidla předjet, přičemž nezamýšlel předjíždět i autobus. Místo pro zařazení ostatní řidiči uzavřeli, a proto bylo nutné předjet dvě vozidla, před kterými byl největší prostor pro zařazení do jízdního pruhu. Vozidlo jedoucí v protisměru podle žalobce zřejmě zastavilo v domněnání, že žalobce bude předjíždět i autobus. Následně žalobce před pravotočivou zatáčkou viděl, že před autobusem ani za zatáčkou nic nejede, a tak autobus předjel. Žalobce uvedl, že měl ze svého SUV dobrý rozhled a autobus předjel bezpečně. Žalobce navrhl provedení výslechu A. K., která s ním ve vozidle cestovala.
11. Dne 7. 10. 2019 byli jako svědci vyslechnuti D. D. a J. S., policisté provádějící dne 9. 2. 2019 ve večerních hodinách hlídkovou motorizovanou činnost v obci Sedlec-Prčice. Oba svědkové shodně vypověděli, že se během jízdy zařadili do kolony asi pěti aut v čele s autobusem. Za obcí Sedlec začal žalobce, jenž řídil třetí vozidlo za autobusem, kolonu předjíždět. Když bylo vozidlo v protisměru, objevila se v zatáčce před nimi světla. V ten moment začala vozidla v koloně brzdit a troubit a předjíždějící vozidlo se zařadilo hned za autobus. Vozidlo jedoucí v protisměru muselo náhle snížit rychlost, nejspíše muselo zastavit. Poté začalo vozidlo žalobce v levotočivé zatáčce, za kterou následovala pravotočivá zatáčka, předjíždět autobus. Následně hlídka zapnula výstražnou signalizaci a vyrazila za vozidlem žalobce, které zastavilo až na autobusové zastávce v obci Loudilka. Svědkyně D. uvedla, že výhledu na komunikaci za levotočivou zatáčkou bránila vyvýšená mez. Podle svědkyně D. tak žalobce při předjíždění ohrozil protijedoucí vozidlo, v případě srážky by byla ohrožena i vozidla jedoucí v koloně. Svědek S. vypověděl, že žalobce

Shodu s prvopisem potvrzuje: Z. V.

předjížděl autobus v místě, ze kterého nemohl vidět, zda v protisměru nejede další vozidlo. Podle svědka S. žalobce „*minimálně omezil auto jedoucí v protisměru, toto auto neobrozil, jen z důvodu reakce protijedoucího řidiče a to tím, že zastavil*“.

12. Správní orgán I. stupně následně vydal prvostupňové rozhodnutí. V odůvodnění uvedl, svědkyně K. nebyla vyslechnuta, jelikož se k nařízenému výsledku bez omluvy nedostavila. Opětovně předvolávat svědkyni K. považoval správního orgán I. stupně za nadbytečné, jelikož skutkový stav byl spolehlivě zjištěn kamerovým záznamem a výpověďmi svědků D. a S.. Správní orgán I. stupně konstatoval, že kamerový záznam koresponduje s výpověďmi těchto svědků i žalobce, a proto vzal za prokázané, že se žalobce dopustil přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bodu 7 zákona o silničním provozu. Správní orgán I. stupně zdůraznil značnou společenskou škodlivost žalobcova činu s tím, že předjíždění v nepřehledných místech je vysoce rizikové a jen v důsledku náhody v tomto konkrétním případě nedošlo k újmě na zdraví a majetku.
13. Žalovaný napadeným rozhodnutím částečně změnil prvostupňové rozhodnutí (srov. bod 1 výše) Ke snížení správního trestu pokuty na spodní hranici zákonné sazby přistoupil žalovaný s odůvodněním, že správní orgán I. stupně nesprávně vyhodnotil přestupkovou historii žalobce.

IV. Posouzení věci krajským soudem

14. Podle § 17 odst. 5 písm. c) zákona o silničním provozu „*[ř]idič nesmí předjíždět, jestliže by ohrozil nebo omezil protijedoucí řidiče nebo ohrozil jiné účastníky provozu na pozemních komunikacích*.“
15. Podle § 125c odst. 1 písm. f) bodu 7 zákona o silničním provozu „*[f]yzická osoba se dopustí přestupku tím, že v provozu na pozemních komunikacích při řízení vozidla předjíždí vozidlo v případech, kdy je to obecnou, místní nebo přechodnou úpravou provozu na pozemních komunikacích zakázáno*.“
16. Soud vzhledem ke značné obecnosti žalobních bodů předesílá, že „*míra precizace žalobních bodů do značné míry určuje i to, jaké právní ochrany se žalobci u soudu dostane. Čím je žalobní bod – byť i vyhovující – obecnější, tím obecněji k němu může správní soud přistoupit a posuzovat jej. Není naprosto na místě, aby soud za žalobce spekulativně domýšlel další argumenty či vybíral z reality skutečnosti, které žalobu podporují. Takovým postupem by přestal být nestranným rozhodčím sporu, ale přebíral by funkci žalobcova advokáta*“ (rozsudek rozšířeného senátu NSS ze dne 24. 8. 2010, č. j. 4 As 3/2008 - 78, č. 2162/2011 Sb. NSS, bod 32).
17. Soud se nejprve zabýval žalobní námitkou, že správní orgány dostatečně nezjistily skutkový stav věci a neprokázaly naplnění formálních znaků skutkové podstaty přestupku.
18. Při zjišťování skutkového stavu věci správní orgán I. stupně vycházel z oznámení o podezření ze spáchání přestupku, přiložených obrazových záznamů, výpovědi žalobce a ze svědeckých výpovědí policistů D. a S. (viz str. 2 – 5 prvostupňového rozhodnutí). Uvedené důkazy podle soudu poskytují dostatečný podklad pro skutkový závěr, že žalobce dne 9. 2. 2019 ve 21:25 hodin na 49,5 km silnice č. II/121 ve směru od obce Sedlec-Prčice na osadu Loudilka při předjíždění ohrozil protijedoucího řidiče a ostatní řidiče, kteří jeli v koloně za autobusem.
19. Soud po zhlédnutí obrazových záznamů, jež jsou součástí správního spisu (a jimiž proto není nezbytné provádět dokazování při jednání, srov. rozsudek NSS ze dne 30. 10. 2020,

Shodu s prvopisem potvrzuje: Z. V.

č. j. 3 As 79/2018 - 18, bod 9), nepochybuje o tom, že se žalobce dopustil skutku tak, jak jej správní orgán I. stupně vymezil ve výroku prvostupňového rozhodnutí. Ze záznamů z palubní kamery vyplývá, že ve 21:25:17 hodin (08:47 prvního záznamu) jela v mírně stoupající pravotočivé zatáčce za obcí Sedlec-Prčice v koloně za autobusem čtyři osobní vozidla. Ve 21:25:44 hodin (09:13 prvního záznamu) dal řidič třetího vozidla v koloně (žalobce) znamení o změně směru jízdy a v pravotočivé zatáčce zahájil předjížděcí manévr, přičemž v čase 21:25:48 hodin (09:18 prvního záznamu) začala vozidla jedoucí v koloně prudce brzdit. V čase 21:25:51 hodin (09:21 prvního záznamu) se předjížděcí vozidlo zařadilo před nájezdem do levotočivé zatáčky za autobus. Ze záznamu v čase 21:25:56 až 21:25:59 hodin (09:25 až 09:28 prvního záznamu) je patrné, že řidič protijedoucího vozidla zastavil (vozidlo zůstalo na úrovni směrového sloupku) a následně se začal pomalu rozjíždět. V čase 21:26:08 hodin (09:37 prvního záznamu) dal žalobce opětovně znamení o změně směru jízdy a začal autobus v levotočivé zatáčce předjíždět. Do svého jízdního pruhu se žalobce zařadil v čase 21:26:15 hodin (09:44 prvního záznamu) při projíždění pravotočivou zatáčkou, celý předjížděcí manévr tak trval 7 vteřin. Následně hlídka policie zapnula výstražnou signalizaci a vyrazila za vozidlem žalobce, které zastavilo v čase 21:27:55 hodin (01:23 druhého záznamu).

20. Takto popsaný skutkový stav plně koresponduje se svědeckými výpověďmi policistů D. a S.. Neobstojí tak ničím nepodložené tvrzení žalobce, že popis situace ze strany zasahujících policistů byl založen na pouhých domněnkách a pocitech. Nutno podotknout, že sám žalobce při výslechu vypověděl, že „[v]ozidlo v protisměru zastavilo, neboť se nejspíše domnívalo, že budu předjíždět i autobus“, což jenom potvrzuje závěr, že řidič protijedoucího vozidla byl prvním předjížděcím manévrem žalobce ohrožen a omezen v jízdě. Namítal-li žalobce, že podle policistů nedošlo k ohrožení ostatních účastníků provozu, jelikož existoval prostor pro bezpečné předjíždění, pak soud konstatuje, že svědkové D. a S. ve svých výpovědích nic takového neuvedli. Žalobce zřejmě pouze vytrhává z kontextu dílčí tvrzení svědka S. („*toto auto neobrozil*“, viz bod 11 tohoto rozsudku), která však v konečném důsledku vyznívají v jeho neprospěch (ke snížení ohrožení v důsledku předjíždění žalobce došlo „*jen z důvodu reakce protijedoucího řidiče a to tím, že zastavil*“).
21. S ohledem na výše uvedené soud shledal, že skutkový stav, na základě něhož správní orgány rozhodly o tom, že se žalobce předmětný přestupek spáchal, byl v přestupkovém řízení zákonným způsobem jednoznačně a bez rozumných pochybností prokázán.
22. Pokud jde o žalobní námitku, že uložený správní trest není dostatečně odůvodněný a neodpovídá povaze a závažnosti přestupku, soud konstatuje, že žalobci byl uložen správní trest pokuty a zákazu činnosti na samé spodní hranici zákonné trestní sazby [srov. § 125c odst. 5 písm. d) a odst. 6 písm. b) zákona o silničním provozu]. Snížení správního trestu pokuty žalovaný přesvědčivě odůvodnil na str. 7 napadeného rozhodnutí. Žalobce se v žalobě nedomáhal moderace správního trestu soudem, a proto se soud nemohl otázkou přiměřenosti uloženého trestu zabývat (srov. § 65 odst. 3 a § 78 odst. 2 s. ř. s.). Pouze nad rámec soud konstatuje, že za přestupek podle § 125c odst. 1 písm. f) bodu 7 zákona o silničním provozu nelze uložit napomenutí a od uložení správního trestu nelze v rozhodnutí o tomto přestupku upustit (srov. § 125c odst. 9 zákona o silničním provozu). Jelikož žalobci byla za spáchání přestupku uložena nejmírnější možná sankce, je tento žalobní bod nutně nedůvodný (srov. rozsudek NSS ze dne 25. 6. 2008, č. j. 6 As 48/2007 - 58).
23. Soud se dále zabýval žalobním bodem týkajícím se otázky materiálního znaku přestupku,

Shodu s prvopisem potvrzuje: Z. V.

tedy společenské škodlivosti jeho činu.

24. NSS v žalobcem odkazovaném rozsudku ze dne 14. 12. 2009, č. j. 5 As 104/2008 - 45, č. 2011/2010 Sb. NSS shledal, že obecně lze „vycházet z toho, že jednání, jehož formální znaky jsou označeny zákonem za přestupek, naplňuje v běžně se vyskytujících případech materiální znak přestupku, neboť porušuje či ohrožuje určitý zájem společnosti. Z tohoto závěru však nelze dovodit, že by k naplnění materiálního znaku skutkové podstaty přestupku došlo vždy, když je naplněn formální znak přestupku zaviněným jednáním fyzické osoby. Pokud se k okolnostem jednání, jež naplní formální znaky skutkové podstaty přestupku, přidruží takové další významné okolnosti, které vylučují, aby takovým jednáním byl porušen nebo ohrožen právem chráněný zájem společnosti, nedojde k naplnění materiálního znaku přestupku a takové jednání potom nemůže být označeno za přestupek.“ V daném případě takovou výjimečnou okolností bylo překročení nejvyšší povolené rychlosti v obci o pouhé 2 km.h⁻¹ a dále skutečnost, že k překročení rychlosti mělo dojít na přehledném úseku v místech s nízkou hustotou provozu při výjezdu z obce. Závěry nastíněné v citovaném rozsudku je možno na projednávanou věc jako obecná východiska aplikovat, výsledek individuálního posouzení ovšem bude jiný. V případě stěžovatele totiž nelze dospět k závěru, že by se k okolnostem jeho jednání přidružily významné okolnosti, jež by vylučovaly porušení nebo ohrožení veřejného zájmu na bezpečnosti provozu na pozemních komunikacích. Za takovou okolnost nelze považovat skutečnost, že v důsledku žalobcova ohrožujícího jednání nedošlo k nehodě. Soud se zcela ztotožňuje se závěrem správního orgánu I. stupně, že v tomto konkrétním případě nedošlo k újmě na zdraví a majetku žalobce nebo ostatních účastníků silničního provozu pouze dílem náhody. Správní orgány na základě řádně zjištěného skutkového stavu dovodily, že žalobce svým jednáním porušil § 4 písm. a) a b) a § 17 odst. 5 písm. c) zákona o silničním provozu, a proto neobstojí ani žalobcovo tvrzení, že řídil podle platných předpisů.
25. Ze správního spisu vyplývá, že k předjíždění došlo na nepřehledném úseku za snížené viditelnosti (přestupek byl spáchán v únoru ve 21:25 hodin) a za nepříznivých povětrnostních podmínek (z obrazových záznamů je patrné, že kolem pozemní komunikace bylo nasněženo). Správní orgán I. stupně rovněž správně konstatoval, že v důsledku žalobcových předjížděcích manévru došlo k ohrožení jednak řidiče protijedoucího vozidla, který musel zastavit, jednak řidičů vozidel jedoucích v koloně za autobusem. Soud proto neshledal žalobcovu námitku absence společenské škodlivosti jeho činu důvodnou.
26. Soudu není zřejmé, kam směřovala žalobcova argumentace, že pro posouzení materiálního znaku přestupku muselo být zjištěno přesné místo spáchání přestupku. Soud pro úplnost konstatuje, že výrok prvostupňového rozhodnutí („na pozemní komunikaci č. II/121 v km 49,5 ve směru od obce Sedlec-Prčice na osadu Loudilka“) zcela odpovídá zákonným požadavkům na specifikaci místa spáchání přestupku.

V. Závěr a náklady řízení

27. S ohledem na výše uvedené soud neshledal žalobu důvodnou, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl (výrok I).
28. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť ve věci neměl úspěch. Pokud jde o žádost procesně úspěšného žalovaného o přiznání náhrady nákladů řízení, pak soud odkazuje na závěry usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 31. 3. 2015, č. j. 7 Afs 11/2014 - 47, podle něhož

Shodu s prvopisem potvrzuje: Z. V.

žalované správní orgány mají právo pouze na náhradu vynaložených nákladů, které přesahují jejich běžnou úřední činnost, jinak se náhrada nákladů procesně úspěšnému žalovanému správnímu orgánu zásadně nepřiznává. V nyní posuzované věci žalovaný předložil vyjádření k návrhu na přiznání odkladného účinku žalobě, vyjádření k žalobě a zaslal správní spis, což nelze považovat za úkony, jež by vybočovaly z běžné úřední činnosti (do níž spadá i obhajoba vlastního rozhodnutí před správním soudem) a s nimiž by byly spojeny mimořádné náklady. Proto soud rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení (výrok II).

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 29. dubna 2021

Mgr. Josef Straka, v. r.
samosoudce